

BAŞLANGIÇ

BEYAZ GÜRÜLTÜ BAŞLADIĞINDA BAHÇEDE OT YOLUYORDUK.

Bu uğultulu ses beni her zaman rahatsız etmiştir. Dışarıda olmam, Mess Hall'da yemek yiyor olmam ya da kulübemde kilit altında olmam; hiçbir şey fark etmezdi. Beyaz gürültü ne zaman başlasa çığlığa benzer bu ince tonlar bomba etkisi yaratan bir gürültüyle patlıyordu kulaklarımda. Oysa Thurmond'daki diğer kızlar birkaç dakika sonra toparlanıyor; yaşadıkları bulantı ve şaşkınlığı, üniformalarına yapışan kuru çimenler gibi kolayca üzerlerinden atıyorlardı. Peki ya ben? Benimse kendimi toparlayabilmem için saatler geçmesi gerekiyordu.

Bu sefer de farklı olmasını beklemiyordum.

Ama farklıydı.

Yine ne yapmıştık acaba bu cezayı hak etmek için? Olay gerçekleştiği sırada kampın elektrikli tellerine o kadar yakın çalışıyorduk ki havadaki yanık kokusunu alabiliyor, yayılan voltajın titreşimlerini dişlerimde hissedebiliyordum.

Belki de biri cesaretini toplayıp bahçenin sınırlarını aşmayı denemişti. Ya da belki daha büyük oynayan biri, aslında hepimizin yapmak isteyip de cesaret edemediği hayalini gerçekleştirerek, en yakındaki Psi Özel Kuvvetler askerlerinden birinin kafasına bir taş fırlatmıştı. Eğer öyleyse yaşadığım acı, buna değerdı.

Emin olduğum tek şey, başımızın üzerindeki hoparlörlerden biri kısa, diğeri uzun iki uyarı sinyali yükseldiğiydi. Kulaklarımı sınıksıkı kapadığım ellerim ve şokun etkisiyle gerilen omuzlarımla nemli toprağa yıkıldığım sırada ensemdaki tüyler diken diken olmuştu.

Aslında hoparlörlerden duyulan ses tam olarak beyaz gürültü denilen şeye benzemiyordu. Hani bazen sessizce tek başınıza otururken havada tuhaf bir vızıltı ya da bilgisayar monitöründen gelen o hafif uğultuyu duyarsınız ya, işte onun gibi değildi. Amerika Birleşik Devletleri hükûmeti ve Psi Gençlik Daire Başkanlığına göre bu ses, bir araba alarmıyla dış hekimlerinin kullandığı dış matkabının gayrimuşru çocuğu kıvamında, ancak kulaklarınızdan kan getirmeyi de ihmal etmeyecek yükseklikteydi. *Hem de kelimenin tam anlamıyla...*

Ses hoparlörlerden yükseldiği anda bedenimdeki sinir uçlarının her biri paramparça oldu. Kulaklarımı kapadığım ellerimi delip geçerek, yüzlerce gencin çığlıklarını bastırıp beynimin tam ortasına yerleşti. Oraya ulaşıp o sesi yerleştiği yerden bir türlü atamıyordum.

Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Yüzümü toprağa gömmeye çalıştım. Alabildiğim tek tat, ağzımı dolduran kan ve çamurun tadıydı. Hemen yanıma düşen bir kızın

KARANLIK ZİHİNLER

çığlık çığığa bağırdığını görüyor ama işitemiyordum. Her şey, ama her şey bütün belirginliğini kaybetmişti aniden.

Bedenim statik elektriğin etkisiyle sarsılmış, tıpkı eski ve sararmaya yüz tutmuş bir kâğıt parçası gibi kıvrılmıştı. Birinin elleriyle beni omuzlarımdan sarstığını, adımı haykırıldığını hissettim. *Ruby* diye bağınyordu. Fakat ben cevap veremeyecek kadar uzak bir âlemdeydim. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. O kadar uzaktım ki olan bitenlere. Sanki dünya beni tek ve derin bir nefesle içine çekip hapsetmişti. Sonra her yer karardı.

Ve sessizliğe gömüldü.

BİR

HAYATINI İLK KAYBEDEN KİŞİ GRACE SOMERFIELD'DI.

En azından 4. sınıfta benimle birlikte okuyanlar arasında ölen ilk kişiydi. Şu an eminim ki o zamana kadar yüzlerce –hatta belki binlerce– çocuk onun gibi çoktan ölüp gitmişti. İnsanlar olayın parçalarını birleştirmekte ya çok geç kalmış ya da bunu çocuklar ölmeye başladıktan çok sonraya kadar bizden gizlemenin bir yolunu bulmuşlardı.

Ölümler göze batacak kadar çoğalıp dikkat çekmeye başladığında ilkokulum, hem öğretmenlerin hem de okul personelinin, o dönemde Everheart Hastalığı adı verilen bu salgın hakkında bizimle konuşmalarını yasaklamıştı. Salgın, bu hastalığa kurban verilen ilk çocuğun, Michael Everhart'ın ardından böyle anılmaya başlanmıştı. Bir süre sonra, ne hikmetse birileri bir yerlerde bu hastalığa daha düzgün bir isim verme gerekliliğini hissetmişti: İdiyopatik Adolesan Akut Nörodejenerasyon, yani kısaca İAAN. Ve o andan sonra da bu, yalnızca Michael'ın hastalığı olmaktan

çıktı. Bu hastalık artık hepimizindi.

Tanıdığım tüm yetişkinler, bildiklerini yalancı gülümsemelerin ve yapmacık kucaklamaların ardına gizliyorlardı. Bense hâlâ gün ışığında, midillilerimden ve yarış arabaları koleksiyonumdan oluşan dünyamda yaşıyordum. Geriye dönüp baktığımda, gözümün önünde duran ipuçlarını kaçırarak kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Hatta polis olan babamın bir anda uzun saatler çalışmaya başlayışını ve nihayet eve geldiğinde bana bir an olsun bakmaya dayanamayışını bile fark edememiştim. Bu arada annem de değişmişti tabii. Bana sıkı bir vitamin diyeti uygulamaya başlamış, birkaç dakikalığına da olsa beni yalnız bırakamaz olmuştu.

Diğer taraftan, ebeveynlerimin ikisi de ailelerinin tek çocuğuydular. Bu da tehlike çanlarını çalıp beni uyaracak ölmüş kuzenlerimin olmadığı anlamına geliyordu. Demek istediğim, ailede benden başka çocuk yoktu. Annemin babama, halk arasında televizyon olarak bilinen o “ruh emen, abuk sabuk, akılsız eğlence kutusu”nu aldırmaışı da dünyamı sarsacak korkunç akşam haberlerini izlememi engelliyordu. Bu durum, internetimizin CIA seviyesindeki ebeveyn kontrolü ile de birleşince hayattaki en büyük derdim; onuncu yaş günümü görmeden ölme korkusu yerine, yatağımın üzerindeki pelüş oyuncaklarımı nasıl dizeceğim endişesiydi.

Eylülün on beşinde gerçekleşen olaylara o kadar hazırlıksızdım ki.

Bir önceki gece yağmur yağdığından annemler beni okula, ayakkabılarımın üzerine kırmızı galoşlarımı geçi-

rerek göndermişlerdi. Derste dinozorlardan bahsetmiş, el yazısı çalışmıştık. Sonra Bayan Port, yüzüne o her zamanki rahatlama ifadesini takınarak bizi öğle yemeği için serbest bırakmıştı.

O günkü öğle yemeğinin tüm detaylarını hatırlıyorum. Grace'in karşısında oturuyor olmamdan değil, onun ölen ilk kişi olmasından ve bu olayın aslında hiç yaşanmamış olması gerektiğinden. Oysaki Grace ne büyükbabam gibi yaşlıydı ne de annemin arkadaşı Sara gibi kanser hastası. Ne alerjisi vardı, ne öksürüğü, ne de bir kafa travması geçirmişliği. Hiçbir şey. Ölümü tam bir şok etkisi yaratmıştı; hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştık. Ta ki her şey için çok geç olana dek.

Grace, elindeki jölenin içinde bir sinek olup olmadığıyla ilgili derin düşüncelere dalmıştı. Elindeki plastik bardağı salladıkça kırmızı jöle titriyor, fark etmeden biraz fazla sıkacak olsa hemen kenarlarından taşıyordu. Ben de dâhil, tüm çocuklar jölenin içindekinin bir sinek mi yoksa Grace'in bizi kandırmak için koyduğu bir şeker mi olduğunu anlamak için birbirimizle yarışıyoruz.

"Ben yalancı değilim, tamam mı?" dedi Grace. "Sadece..."

Ve aniden kaskatı kesildi. Plastik bardak, parmaklarının arasından kayarak masaya çarptı. Ağzı açılmış, gözleri sanki arkamdaki bir yere bakıyormuş gibi sabitlenmişti. Sanki anlaşılması zor bir şeyi dinliyormuş gibi alnını buruşturmuştu.

Grace... İyi misin? diye sorduğumu hatırlıyorum sadece.